

ROLF TROUWBORST

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ CHANSON ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Είναι έντελως διαφορετικός από τον Μωρίς Σεβαλιέ και τον Σάρλ Τρενέ. Έμφανίζεται στη σκηνή χωρίς παπιγιόν, με ανοιχτό πουκάμισο, δεν είναι *Charmeur*, αλλά ένας άνδρας με κάπως άγροικη κομψότητα, *δχι γλεντζές*, *δχι bon vivant*, αλλά ένας πρωτόγονος άνθρωπος με μία τρχειά ειλικρίνεια, αθλητικός και νευρώδης. Στέκεται σχεδόν ακίνητος μπρός στο μικρόφωνο, σοβαρός και βαρός χωρίς την κοκέτικη υποχρωματικότητα και εὐγένεια με την όποια τόσοσ αξιγαύπητα

ένας Σεβαλιέ διασκεδάζει και εὐθυμεί τό άκροατήριό του. Όταν τύχει νά συνοδεύει τό τραγοόδι του με μική, μορφασμούς και χειρονομίες, χορευτικά βήματα, ή ακόμα με μία άκροβατική φιγουρα, τότε τό κάνει σάν ένας άθλητής που θέλει νά τελειώση τό νούμερό του με άκρίβεια. Δέν έχει τίποτα τό παιχνιδιάρικο, δέν είναι γελωτοποιός που με μικρά και μεγάλα έντυπωσιακά μέσα επίδεικνύεται κυρίαρχος, και διευθύνει τό κοινό όπως αυτός θέλει. Καθόλου σκέρτσα και ναζιάρικα καμώματα, δέν είναι ένας *Maître de plaisir*. Και όμως αυτός ό "Υβ Μοντάν έχει μία μεγάλη, μία τεράστια έπιτυχία στο Παρίσι. Και έχει έπιτυχία γιατί *δχι μόνο* ό τύπος του αλλά και ή προσωπικότης του είναι γνήσια. Ός τύπος άντικατέστησε τόν Μωρίς Σεβαλιέ και τόν Σάρλ Τρενέ. Τραχύτερος, άποφασιστικώτερος, πιο έντονος, θά μπορούσε νά πη κανείς πιο έξημμένος, κάνει άπέναντι σ' αυτός τους καθαρά Γάλλους σχεδόν τήν έντύπωση του 'Αμερικάνου.

Ό "Υβ Μοντάν κατώρθωσε με σκληρή και έπιμονη προσπάθεια νά περάση από τις έρασιτεχνικές παραστάσεις σε έπιτυχίες στην έπαρχιακή σκηνή, και από κει νά άναγνωρισθ ή και νά έπιβληθ στο Παρίσι. Όταν ή 'Εντιθ Πιάφ τό «Σπουργίτι του Παρισιοῦ» ύστερα από τήν άρχικήν της άρνηση δέχτηκε νά του παραχωρήση μία «άκρόαση» στο Μουλέν - Ρουζ, και μετά τόν κάλεσε στο τραπέζι, δέν ήταν βέβαια ακόμα σε θέση νά μεταχειρισθ τό μαχαίρι και τό πηροῦνι του φαριού, αλλά ήξερε πιά *δτι* είχε πάρει τό «χρίσμα».

Τό κοινό αισθάνεται τή σοβαρότητα, τήν βαρότητα, τό πείσμα, τήν άδρή άρενωπότητα που έκδηλώνονται άπ' αυτόν. Τά νοιάζει στην εμφάνιση, τή συμπεριφορά, και τή φωνή του, που δέν είναι άπαλή, δέν λαβαίνει ύπ' όψη άποχρώσεις και διακρίσεις όπως αυτή τόν διασημων προκατόχων του. Μάλλον πρέ καθαρή, γεμάτη, ραφωδική, δυνατή σάν ένας ισχυρός χειμάρρος, και δίνει στη *chanson* έναν τύπο μαλλάντας.

Έδώ βρίσκονται οι μεγάλες δυνατότητες του συννετίστα "Υβ Μοντάν. Έχει φυσικά και τά πατροπαράδοτα θέματα κοντά στα καινούργια, ωστόσο δέν φθάνει τόν Σεβαλιέ και τόν Τρενέ στην μουσική γοητεία, δέν τούς φθάνει ακόμα στο γνήσιο τό καθαυτό παριζιάνικο κλίμα, ούτε στο λεπτό κυνικό έρωτικό παιχνίδι. Άλλά τότε ξεπερνάει όπου μπορεί νά δώση τόν έαυτό του. Είναι όλος φύση εκεί που οι άλλοι *maître* του είδους αυτού παραμένουν ώς τραγουδιστάι εὐχάριστοι *cosseurs*.